

Arrest

nr. 287 918 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FERMON, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 april 2021 dient de verzoekende partij samen met haar gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voornoemde

beslissing dient de verzoekende partij samen met haar gezin een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 25 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“De heer, die verklaart te heten:
(...)”*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : De minderjarige kinderen kunnen samen met hun ouders naar het land van herkomst reizen om zich in orde te stellen met de vreemdelingenwetgeving.

Het gezins- en familieleven : De uniteit van het gezinsleven wordt behouden aangezien de beslissing geldt voor het hele gezin en betrokkenen samen de afreis naar hun land van herkomst kunnen maken.

De gezondheidstoestand: Er worden geen medische elementen aangehaald in het dossier waardoor betrokkene niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

1.4. Bij arrest nr. 287 916 van 21 april 2023 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 52/3, §1, 62, §2 en 74/14, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 24.2 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

Het bevel is gegeven bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Er wordt gesteld: 'inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.'

Dit motief is onjuist. Betrokkene is wel in het bezit van een geldig Albanees paspoort.

Om reden dat de grondslag van de beslissing onjuist is dient zij vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Verzoeker werd niet gehoord met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Conseil d'Etat heeft in het arrest n° 253.942 van 9 juni 2022, gesteld dat de formele motivering van een administratieve beslissing vereist dat met betrekking tot een bevel om het grondgebied te verlaten de motieven erin worden uiteengezet.

'Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée. ... Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre ... cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique ... eu égard à la portée qu'a cette mesure.'

Het arrest van 9 juni 2022 betreft een evolutie in de rechtspraak van de Raad van State als cassatierechter.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dit arrest inmiddels toegepast. Zie CCE 24 novembre 2022, n° 280 693 inzake El Rhadag t. Etat Belge, en CCE 24 novembre 2022, n° 280 942 inzake Ugur t. Etat Belge.

Verwerende partij heeft inmiddels deze rechtspraak van de Conseil d'Etat in rekening gebracht en in de hier voorliggende zaak werden in het bevel om het grondgebied te verlaten motieven ontwikkeld met betrekking tot het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van betrokkenen.

Verzoekers zijn van mening dat het arrest van 9 juni 2022 van de Conseil d'Etat ook als gevolg heeft dat in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten ook het hoorrecht dient gerespecteerd te worden.

Het arrest stelt dat met betrekking tot een bevel de overheid de fundamentele rechten van de vreemdeling moet respecteren en dat het bevel een eigen juridische draagwijdte heeft.

Het hoorrecht behoort tot de fundamentele rechten en het hier gegeven bevel heeft een eigen juridische draagwijdte (wettelijke grondslag is anders dan deze voor internationale bescherming of aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet). De gevolgen zijn ook anders dan bij asiel of regularisatie.

Verzoeker werd niet specifiek gehoord.

Moest verzoeker gehoord zijn dan hadden hij kunnen wijzen op de vrees voor terugkeer ondanks de afgewezen asielaanvraag, op het zeer ontwikkeld privéleven en integratie van verzoeker en zijn gezin (waarmee bij de beoordeling van de aanvraag 9bis vreemdelingenwet geen rekening was gehouden); twee minderjarige schoolgaande kinderen waarmee ook geen afdoende rekening werd gehouden in de beslissing 9bis; lang verblijf in België; integratie in België.

Dit alles had tot een andere beslissing kunnen leiden.

Derde onderdeel, De beslissing schendt artikel 8 EVRM en miskent de integratie en verblijfsduur van verzoekers in België

1.

De gevestigde rechtspraak in verband met belangen van het gezins-, familie- en privéleven wordt niet gerespecteerd door de bestreden beslissing.

Het recht op artikel 8 E.V.R.M. van verzoekers kan een omstandigheid uitmaken die maakt dat er geen bevel wordt afgeleverd. Artikel 8 EVRM betreft een hogere rechtsnorm dan het in de bestreden beslissing aangewende artikel van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.

De bestreden beslissing spendeert 2,5 lijnen aan het gezins- en familieleven. Het is een louter stereotiepe motivering dat de uniteit van het gezinsleven wordt behouden aangezien de beslissing het hele gezin geldt en de betrokkenen samen de afreis naar hun land van herkomst kunnen maken.

Het is duidelijk dat artikel 8 EVRM op een wijze wordt toegepast die fundamenteel ingaat tegen de hoger geciteerde rechtspraak. Het gezins- en familieleven worden op zich op onjuiste wijze toegepast door ondermeer niet te overwegen waarom dit wel in Albanië en niet in België zou moeten voortgezet worden.

De vereiste faire balance toets en proportionaliteitsafweging zijn volledig afwezig.

Het artikel 8 EVRM wordt dan nog louter beperkt tot het gezins- en familieleven, en het privéleven dat een andere en ruimere inhoud heeft dan het loutere gezins- en familieleven, wordt niet overwogen.

Op zich volstaat dit gebrek aan en in de motivering om een schending van artikel 8 EVRM en van de motiveringsverplichting te staven.

3.

Ondergeschikt wordt hierbij nog gewezen op de betwiste motivering in de bestreden beslissing in verband met de aanvraag 9bis.

In die beslissing van 24.11.2022 in verband met de aanvraag 9bis werd als laatste motiveringsalinea gesteld dat diverse opgeworpen elementen in verband met integratie en gezins- en privéleven behoren tot beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoeker en zijn familieleden hebben hier tegenover gesteld dat die beslissing in strijd is met de gevestigde rechtspraak en ook in zijn concrete toepassing de motiveringsplicht en artikel 9bis schendt, geresumeerd als volgt:

Verzoekers hadden in de aanvraag van 21 april 2021 op pagina 9-12 onder de titel 'Schending recht op privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM', gewezen op:

-de toepasselijke rechtsleer met betrekking tot het gezins- en privéleven, en de invulling dat artikel 8 EVRM niet tot het gezinsleven op zich kan herleid worden;

-dat deze beoordeling een proportionaliteitsbeoordeling vereist;

-de verblijfsduur van 5 jaar, deels in een procedure internationale bescherming;

-volledige integratie, gezins- en familieleven in België:

(1) in dat kader hebben zij gewezen op de uitgebreide vrienden- en kennissenkring (aangehouden met stukken);

(2) de professionele toekomstperspectieven;

(3) de integratie van de kinderen zowel wat de studies betrof, als de niet schoolse activiteiten;

(4) dat het om een geliefde en geëngageerde familie gaat (met citaten uit verklaringen van K.G. (...) en T.M. (...));

(3) in dat kader hebben zij gewezen op de integratie van de dochter D. (...). School sedert 1.9.2018, reeds drie schooljaren (thans vier). Bibliotheekkaart en leest veel. Sportief: deelname veldloopweek scholen; judoclub G. (...); deelname Speelpleinen.

(4) in dat kader hebben zij gewezen op aspecten van integratie van de ganse familie: de uitzonderlijke eer van een persoonlijke uitnodiging *défilé* op Nationale Feestdag 21 juli 2019; correcte betalingen aan Fedasil; brieven van vrienden en kennissen, met 'in het oog springend' brief R.G. (...) die zelf 18 jaar voor de dienst vreemdelingezaken gewerkt heeft en die de regularisatie ondersteunt; attest OCMW G. (...) dat doorgedreven integratie aantoonst.

Op basis van al deze elementen hadden verzoekers gesteld dat dit gezins- en/of privéleven de aanvraag rechtvaardigt.

2.2.

Het enige motief dat de bestreden beslissing over dit onderdeel van de aanvraag geeft is 'dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren voor het hele gezin geldt'. Verder stelt de beslissing dat verzoekers aanhalen dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op familie- en gezinsleven. 'Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM.'

2.3.

Dit motief is niet afdoende.

Het motief dat het hele gezin kan terugkeren miskent het aspect van het privéleven, dat ruimer is dan enkel het gezinsleven. In die zin diende de bescherming van de ontwikkelde en onderhouden banden niet alleen met hun familie maar ook met de buitenwereld beoordeeld te worden. Het geheel van de sociale banden moest onderzocht worden; een analyse ervan moet gebeuren; een *faire balance* toets en een *proportionaliteitstoets* op basis van precieze omstandigheden eigen aan 'het voorliggend geval', dus concreet, diende verricht te worden.

De bestreden beslissing miskent ook artikel 8 EVRM waar zij, - overigens in louter stereotype en algemene termen en zonder een concreet motief over de situatie van verzoekers te vermelden -, dat het privéleven 'sociale banden die zodanig hecht' (wat dit ook mag betekenen) of 'enige vorm van afhankelijkheid' (wat dit ook mag betekenen) vereist. Zonder enige concrete afweging van deze louter vage begrippen tegenover de situatie van verzoekers is dergelijk motief volkomen theoretisch en dus niet afdoende. Het is overigens niet conform de rechtspraak over artikel 8 EVRM dat privéleven enkel in aanmerking zou kunnen genomen worden wanneer het gaat om hechte sociale banden of vormen van afhankelijkheid. Artikel 8 EVRM dat op zich geen definitie geeft van wat onder privéleven moet worden begrepen en dus een ruime invulling op basis van een *proportionele faire balance* toets vereist, laat niet toe dit te herleiden tot de twee theoretische criteria die de bestreden beslissing hanteert.

Verzoekers hadden in de aanvraag, ondermeer door verwijzing naar het arrest Niemitz t. Duitsland van het EHRM en naar de rechtspraak van de Raad van State, gewezen op het feit dat het privéleven moet beoordeeld worden rekening houdend met het persoonlijke, economische en sociale netwerk van de vreemdeling. Minstens had de bestreden beslissing op concrete wijze moeten oordelen waarom de door verzoekers aangebrachte en met stukken aangetoonde elementen van privéleven niet onder het begrip van deze rechtspraak zouden vallen. De beslissing doet niets in die zin; zij beperkt zich tot een loutere dogmatische stellingname, die overigens nog in tegenspraak is met de door verzoekers geciteerde rechtspraak. Uiteraard wordt ook deze rechtspraak niet betrokken bij de beoordeling.

Ook wat het bevel betreft schendt de hoger geciteerde motivering in verband met het gezins- en familieleven, om dezelfde reden als in de beslissing over de aanvraag 9bis vreemdelingenwet, het artikel 8 EVRM alsmede de motiveringsverplichting.

Vierde onderdeel, de beslissing schendt de rechten en belangen van de minderjarige kinderen.

1.

Het enige motief dat het bevel inzake de kinderen geeft is dat zij samen met hun ouders naar het land van herkomst kunnen reizen om zich in orde te stellen met de vreemdelingenwetgeving.

Het is duidelijk dat dit motief niet afdoende is om de belangen van de kinderen te beoordelen.

2.

De beslissing schendt de rechten en belangen van de minderjarige kinderen. Schending van artikels 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24.2 Handvest, van artikel 22bis Grondwet.

Verzoekers verwijzen naar de specifieke overwegingen over het belang van minderjarige kinderen in het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (eigen onderlijning

Verzoeker stipt geheel terecht aan dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: “the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. » En verder “It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.” (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: “Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention. » (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij benadrukt verzoeker terecht dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.).

3.

3.1.

Verzoekers hadden onder de rubriek ‘3. In België schoolgaande kinderen’, met betrekking tot de twee kinderen specifieke argumenten aangehaald in de aanvraag 9bis, en deze met stukken gestaafd.

Tevens hadden verzoekers in de aanvraag onder punt B van de rubriek ontvankelijkheid een afzonderlijke argumentatie ontwikkeld: ‘In rekening brengen van het geheel van omstandigheden en het belang van het kind.’

Deze gegevens zijn in het administratief dossier aanwezig.

De beslissing die in het kader van het bevel met betrekking tot de kinderen wordt gegeven houdt op geen enkele wijze rekening met de vereiste om de belangen van het kind als eerste overweging te nemen, en deze belangen ook concreet te onderzoeken op basis van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, het Handvest en de Grondwet.

Het is duidelijk dat het bevel dit niet doet.

Het gegeven motief is louter formeel en stereotiep omdat er nu eenmaal een motief moet zijn, maar is niet afdoende op basis van de wettelijke vereisten inzake de belangen van het kind.

De beslissing motiveert niet met betrekking tot de concrete elementen die door verzoekers voor de kinderen werden ontwikkeld, noch op basis van de aan het kind toegekende rechten in het Kinderrechtenverdrag, het Handvest en de Grondwet.

Artikel 22bis Grondwet formuleert het recht op eerbiediging van de morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit van het kind; het recht om zijn mening te kennen te geven in alle aangelegenheden die het aangaat; het belang van het kind als eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag en artikel 24.2 Handvest stellen dat de belangen van het kind bij een beslissing die voor het kind gevolgen heeft 'de eerste overweging' en 'een essentiële overweging zijn'.

Artikel 28-29 Kinderrechtenverdrag bepalen het recht op onderwijs en ontplooiing van het kind.

De directe werking van het Kinderrechtenverdrag juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten EU is erkend. Daardoor heeft artikel 3 Kinderrechtenverdrag directe werking in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht. (RvV nr. 97.183 van 21.2.2013; RvV nr. 123.160 van 28.4.2014; RvV nr. 121.015 van 20.3.2014). Daar de weigeringsgrond een omzetting is van het Europees recht moet ook rekening gehouden worden met het Handvest. Het Kinderrechtenverdrag heeft het directe werking.

3.2.

De overweging gaat niet uit van de vereiste dat het hoger belang van het kind 'zeer belangrijk' is, dat er 'bijzondere aandacht' aan moet besteed worden en dat de belangen van het kind de eerste overweging (artikel 3 Kinderrechtenverdrag) en de essentiële overweging (artikel 24.2 Handvest) moeten zijn bij elke beslissing die gevolgen heeft voor het kind. De stereotype motivering in verband met de kinderen is in feite de vijfde overweging.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de looptijd van hun studies (inmiddels zes jaar). Er wordt in dat kader op geen enkele wijze rekening gehouden met de in de in het administratief aanwezige aanvraag 9bis vreemdelingenwet en de daarin naarvoor gebrachte argumenten en stukken zoals specifieke verklaringen van de directeur, zorgcoördinator en pedagogisch verantwoordelijke van de school van de kinderen.

Er is geen rekening gehouden met de leeftijd van de kinderen (17 jaar, 15 jaar), wat om pedagogische redenen belangrijke scharnierjaren zijn in het leven van kinderen. Artikels 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag die het recht op onderwijs vestigen om dit 'geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken' en met als doel 'een zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en vermogens' worden niet gerespecteerd. De schoolcarrière van een kind van 17 jaar, respectievelijk 15 jaar afbreken voor een periode van zes maanden tot een jaar is in strijd met vermelde rechten."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het rechtzekerheidsbeginsel en de artikelen 52/3, §1 en 74/14, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij de verwerende partij concretiseert dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Er wordt tevens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gesteld dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, dat de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd geëvalueerd, dat deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, dat wat het hoger belang van het kind betreft, de minderjarige kinderen samen met hun ouders naar het land van herkomst kunnen reizen om zich in orde te stellen met de vreemdelingenwetgeving, dat wat het gezins- en familieleven betreft, de uniteit van het gezinsleven wordt behouden aangezien de beslissing geldt voor het hele gezin en de betrokkenen samen de afreis naar hun land van herkomst kunnen maken, dat wat de gezondheidstoestand betreft, er geen medische elementen worden aangehaald in het dossier waardoor de verzoekende partij niet zou kunnen reizen en dat er derhalve geen elementen zijn die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij stelt dat het een louter stereotiepe motivering is dat de uniteit van het gezinsleven wordt behouden aangezien de beslissing voor het hele gezin geldt en de betrokkenen samen de afreis naar hun land van herkomst kunnen maken en dat het gegeven motief omtrent het hoger belang van het kind louter formeel en stereotiep is, merkt de Raad op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij toont niet aan op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan

waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

2.6. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten waarbij wordt verduidelijkt dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

De verzoekende partij voert in een eerste middelonderdeel aan dat dit motief onjuist is, dat zij wel in het bezit is van een geldig Albanees paspoort, maar laat na om in dit verband enig stavingstuk bij haar verzoekschrift te voegen, zodat zij geenszins concreet aantoonde dat zij in het bezit is van een geldig paspoort en aldus niet aannemelijk maakte dat voornoemd motief onjuist is. De Raad merkt op dat in het administratief dossier zich een kopie van het Albanees paspoort van de verzoekende partij, bevindt, waaruit blijkt dat het betrokken paspoort geldig was tot 31 juli 2022. Het is dan ook niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, met name op 25 november 2022, en op basis van de informatie waarover zij op dat ogenblik beschikte, te stellen dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

Daar de verzoekende partij, zoals zal blijken uit wat volgt, niet concreet aannemelijk maakte dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het motief dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort geenszins weerlegt of ontkracht, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

2.7. De verzoekende partij stelt in een tweede middelonderdeel dat zij niet werd gehoord met betrekking tot de bestreden beslissing, dat het arrest nr. 253 942 van de Raad van State van 9 juni 2022 als gevolg heeft dat in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten ook het hoorrecht dient gerespecteerd te worden, dat het arrest stelt dat met betrekking tot een bevel de overheid de fundamentele rechten van de vreemdeling moet respecteren en dat het bevel een eigen juridische draagwijdte heeft, dat het hoorrecht tot de fundamentele rechten behoort en het hier gegeven bevel een eigen juridische draagwijdte heeft (wettelijke grondslag is anders dan deze voor internationale bescherming of aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet), dat de gevolgen ook anders zijn dan bij asiel of regularisatie, dat zij niet werd gehoord, dat moest zij gehoord zijn, zij had kunnen wijzen op de vrees voor terugkeer ondanks de afgewezen asielaanvraag, op het zeer ontwikkeld privéleven en de integratie van haar en haar gezin waarmee bij de beoordeling van de aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet geen rekening was gehouden, op twee minderjarige schoolgaande kinderen waarmee ook geen afdoende rekening werd gehouden in de beslissing 9bis, en op lang verblijf in België en integratie in België en dat dit alles tot een andere beslissing had kunnen leiden.

2.8. Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

2.9. De verzoekende partij meent dat het arrest nr. 253 942 van de Raad van State van 9 juni 2022 als gevolg heeft dat in het kader van een bevel om het grondgebied te verlaten ook het hoorrecht dient gerespecteerd te worden. De Raad kan slechts vaststellen dat hij dit niet in voornoemd arrest kan lezen doch merkt op dat het recht te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, zodat de verzoekende partij bijgevolg op dienstige wijze kan verwijzen naar het hoorrecht en dit als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000,

Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.10. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. Zij beperkt zich immers tot een algemeen betoog dat het hier gegeven bevel een eigen juridische draagwijdte heeft (wettelijke grondslag is anders dan deze voor internationale bescherming of aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet), dat de gevolgen ook anders zijn dan bij asiel of regularisatie en tot de verwijzing naar de vrees voor terugkeer ondanks de afgewezen asielaanvraag, haar zeer ontwikkeld privéleven en integratie en dat van haar gezin, haar twee minderjarige schoolgaande kinderen en haar lang verblijf en integratie in België, doch zet niet *in concreto* uiteen op welke wijze deze elementen het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden. Zij toont niet aan dat zij, indien zij gehoord was geweest, elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat met haar zeer ontwikkeld privéleven en integratie en dat van haar gezin geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van de aanvraag 9bis en dat ook met haar twee minderjarige schoolgaande kinderen geen afdoende rekening werd gehouden in de beslissing 9bis, levert zij in wezen kritiek op de aan haar betekende beslissing van 24 november 2022 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing maakt geen voorwerp uit van onderhavig beroep zodat het betoog van de verzoekende partij in die zin niet dienstig is. De Raad merkt verder op dat het beroep tegen voornoemde beslissing bij arrest nr. 287 916 van 21 april 2023 werd verworpen. Uit voornoemd arrest blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de onontvankelijkheidsbeslissing, en aldus bij de beoordeling of er in dat concreet geval buitengewone omstandigheden bestaan die de verzoekende partij verhinderen haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen, afdoende rekening heeft gehouden met de vrees voor terugkeer, het privéleven (integratie, lang verblijf...) van de verzoekende partij en haar gezin evenals met haar twee minderjarige schoolgaande kinderen, minstens slaagde de verzoekende partij er ter gelegenheid van voornoemd beroep niet in om het tegendeel aannemelijk te maken. De verwerende partij heeft aldus voor het nemen van het thans bestreden bevel, met name bij het beoordelen van de aanvraag van de verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, rekening gehouden met het privéleven (integratie, lang verblijf...) van de verzoekende partij en haar gezin evenals met het schoolgaan van hun kinderen en hun voorgehouden vrees voor een terugkeer, doch geoordeeld dat deze elementen een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. De verzoekende partij toont door louter deze elementen te herhalen dan ook niet aan dat zij elementen had kunnen aanbrengen die de verwerende partij nog niet in overweging heeft genomen en die van invloed hadden kunnen zijn op het nemen van de bestreden beslissing.

2.11. De Raad benadrukt nog dat de thans bestreden beslissing werd genomen een dag na en door dezelfde gemachtigde als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Die laatstgenoemde beslissing vormt een antwoord op de aanvraag van de verzoekende partij om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat het hoorrecht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. Het hoorrecht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid, minstens toont zij het tegendeel niet aan.

Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat het in rekening nemen van deze elementen in de beslissing waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard omwille van het niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, niet volstaat daar het

bevel een eigen juridische draagwijdte heeft (wettelijke grondslag is anders dan deze voor internationale bescherming of aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet) en dat de gevolgen ook anders zijn dan bij asiel of regularisatie, wijst de Raad erop dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar privé- en gezinsleven, haar schoolgaande kinderen en haar voorgehouden vrees voor terugkeer reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, met name in het kader van de beslissing genomen op 24 november 2022 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 21 april 2021. *In casu* blijkt dat met de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de beoordeling van deze omstandigheden verschillend zou zijn in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enerzijds en in het kader van het afleveren van een bevel anderzijds. In beide gevallen gaat het immers om het afwegen van deze elementen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De voormelde beslissing tot ontvankelijkheid van 24 november 2022 werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 287 916 van 21 april 2023. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 21 april 2021. Gelet op het feit dat de voormelde elementen reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom de verzoekende partij omtrent deze elementen nogmaals zou gehoord moeten worden voor het nemen van het bestreden bevel, minstens maakt zij niet aannemelijk dat zij, indien zij gehoord zou zijn geweest, nieuwe elementen had kunnen aanbrengen die door de verwerende partij nog niet beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.12. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.13. Waar de verzoekende partij in het tweede onderdeel betoogt dat de Raad van State in het arrest nr. 253 942 van 9 juni 2022 heeft gesteld dat de formele motivering van een administratieve beslissing vereist dat met betrekking tot een bevel de motieven erin worden uiteengezet, dat de Raad dit arrest reeds heeft toegepast en dat de verwerende partij deze rechtspraak inmiddels in rekening heeft gebracht, lijkt zij geen kritiek te uiten doch te bevestigen dat in de bestreden beslissing motieven werden ontwikkeld met betrekking tot het belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand.

2.14. De verzoekende partij betoogt in een derde middelonderdeel dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt en haar integratie en verblijfsduur in België miskent, dat de gevestigde rechtspraak in verband met belangen van het gezins-, familie- en privéleven niet worden gerespecteerd door de bestreden beslissing, dat het recht op artikel 8 van het EVRM een omstandigheid kan uitmaken die maakt dat er geen bevel wordt afgeleverd en dat artikel 8 van het EVRM een hogere rechtsnorm betreft dan het in de bestreden beslissing aangewende artikel van de Vreemdelingenwet en verwijst in dit verband naar het arrest nr. 167 409 van de Raad van 11 mei 2016. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing 2,5 lijnen spendeert aan het gezins- en familielevens, dat het een louter stereotiepe motivering is, dat het duidelijk is dat artikel 8 van het EVRM op een wijze wordt toegepast die fundamenteel ingaat tegen de hoger geciteerde rechtspraak, dat het gezins- en familielevens op zich op onjuiste wijze worden toegepast door onder meer niet te overwegen waarom dit wel in Albanië en niet in België zou moeten worden voortgezet en dat de vereiste fair balance-toets en proportionaliteitsafweging volledig afwezig zijn. De verzoekende partij voert verder aan dat het artikel 8 van het EVRM dan nog louter wordt beperkt tot het gezins- en familielevens en dat het privéleven dat een andere en ruimere inhoud heeft dan het loutere gezins- en familielevens niet wordt overwogen.

2.15. Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 167 409 van de Raad van 11 mei 2016, merkt de Raad vooreerst op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.16. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

2.17. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog in punt 2.14. onder meer wijst op een privéleven, wat niet onder de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet valt.

In zoverre een afweging over het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM kan verwacht worden, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met het privéleven van de verzoekende partij rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de haar betekende beslissing van 24 november 2022 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom haar privéleven en dat van haar gezin volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar privéleven en integratie reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 24 november 2022 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 21 april 2021. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 287 916 van 21 april 2023. De verzoekende partij brengt ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 21 april 2021. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het privéleven en de integratie van de verzoekende partij en haar gezin reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen van het privéleven van de verzoekende partij nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing haar integratie en verblijfsduur in België miskent noch dat het privéleven dat een andere en ruimere inhoud heeft dan het loutere gezins- en familieleven in de thans bestreden beslissing diende te worden overwogen.

2.18. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.19. In de bestreden beslissing wordt over het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

“Het gezins- en familieleven : De uniteit van het gezinsleven wordt behouden aangezien de beslissing geldt voor het hele gezin en betrokkenen samen de afreis naar hun land van herkomst kunnen maken.”

Door louter voor te houden dat de gevestigde rechtspraak in verband met de belangen van het gezins-, familie- en privéleven niet worden gerespecteerd door de bestreden beslissing, maakt de verzoekende partij dit geenszins concreet aannemelijk. Waar zij stelt dat de bestreden beslissing tweeënhalve lijn spendeert aan het gezins- en familieleven en dat het een louter stereotiepe motivering is, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven, noch toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De verzoekende partij stelt dat het gezins- en familieleven op zich op onjuiste wijze worden toegepast door onder meer niet te overwegen waarom dit wel in Albanië en niet in België zou moeten worden voortgezet, maar gaat eraan voorbij dat in de thans bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, dat de uniteit van het gezinsleven wordt behouden aangezien de beslissing geldt voor het hele gezin en zij samen de afreis naar hun land van herkomst kunnen maken. Aldus blijkt waarom het gezinsleven niet in België zou moeten worden voortgezet. De verzoekende partij en haar gezinsleden verblijven immers illegaal op het grondgebied. De Raad wijst er in dit verband op dat inzake immigratie het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van

gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Gelet op voorgaande motieven kan de verzoekende partij verder ook niet dienstig betogen dat de vereiste fair balance-toets en proportionaliteitsafweging volledig afwezig zijn.

2.20. Waar de verzoekende partij ondergeschikt nog wijst op de betwiste motivering in de beslissing van 24 november 2022 in verband met de aanvraag *9bis*, hierover stelt dat in de laatste motiveringsalinea werd gesteld dat diverse opgeworpen elementen in verband met integratie en gezins- en privéleven behoren tot beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, dat zij en haar familieleden hier tegenover hebben gesteld dat die beslissing in strijd is met de gevestigde rechtspraak en ook in zijn concrete toepassing de motiveringsplicht en artikel *9bis* schendt, en vervolgens een aanzienlijk deel van haar verzoekschrift, ingediend tegen de beslissing vermeld in punt 1.2., en handelend over haar privéleven en dat van haar familieleden, citeert, merkt de Raad op dat de beslissing van 24 november 2022 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel *9bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard geenszins het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep zodat een betoog hieromtrent niet dienstig is. Daarnaast herhaalt de Raad nogmaals dat hij bij arrest nr. 287 916 van 21 april 2023 het beroep tegen voormelde beslissing heeft verworpen. Gezien voornoemde kritiek voornamelijk gericht is tegen de beslissing van 24 november 2022 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel *9bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en een herhaling vormt van haar kritiek naar voren gebracht in het beroep tegen voormelde beslissing, kan dan ook dienstig verwezen worden naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in voormeld arrest van de Raad nr. 287 916 van 21 april 2023.

De verzoekende partij meent dat de motivering in verband met haar gezins- en familieleden artikel 8 van het EVRM alsmede de motiveringsplicht schendt om dezelfde reden als in de beslissing over de aanvraag *9bis*, maar gaat eraan voorbij dat uit het arrest nr. 287 916 van 21 april 2023, waarbij het beroep tegen de beslissing van 24 november 2022 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel *9bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, werd verworpen, blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij door het nemen van de onontvankelijkheidsbeslissing artikel 8 van het EVRM en/of de motiveringsplicht heeft geschonden. Het betoog van de verzoekende partij dat de thans bestreden beslissing om dezelfde reden als in de onontvankelijkheidsbeslissing artikel 8 van het EVRM en de motiveringsplicht schendt, is dan ook niet dienstig.

2.21. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de formele of materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

2.22. In een vierde middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing de rechten en belangen van de minderjarige kinderen schendt en stelt zij dat het enige motief dat het bevel inzake de kinderen geeft is dat zij samen met hun ouders naar het land van herkomst kunnen reizen om zich in orde te stellen met de Vreemdelingenwetgeving, dat het duidelijk is dat dit motief niet afdoende is om de belangen van de kinderen te beoordelen en de artikels 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24.2 van het Handvest en artikel *22bis* van de Grondwet schendt. De verzoekende partij verwijst naar de specifieke overwegingen over het belang van minderjarige kinderen in het arrest nr. 167 409 van de Raad van 11 mei 2016. De verzoekende partij stelt dat zij onder rubriek '3. In België schoolgaande kinderen', met betrekking tot de twee kinderen specifieke argumenten had aangehaald in de aanvraag *9bis*, en deze met stukken heeft gestaafd, dat zij tevens in de aanvraag onder punt B van de rubriek ontvankelijkheid een afzonderlijke argumentatie had ontwikkeld: 'In rekening brengen van het geheel van omstandigheden en het belang van het kind.', dat deze gegevens in het administratief dossier aanwezig zijn, dat de beslissing die in het kader van het bevel met betrekking tot de kinderen wordt gegeven op geen enkele wijze rekening houdt met de vereiste om de belangen van het kind als eerste overweging te nemen en deze belangen ook concreet te onderzoeken op basis van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, het Handvest en de Grondwet, dat het duidelijk is dat het bevel dit niet doet, dat

het gegeven motief louter formeel en stereotiep is omdat er nu eenmaal een motief moet zijn, maar niet afdoende is op basis van de wettelijke vereisten inzake de belangen van het kind, dat de beslissing niet motiveert met betrekking tot de concrete elementen die door haar voor haar kinderen werden ontwikkeld, noch op basis van de aan het kind toegekende rechten in het Kinderrechtenverdrag, het Handvest en de Grondwet, dat de overweging niet uitgaat van de vereiste dat het hoger belang van het kind 'zeer belangrijk' is, dat er 'bijzondere aandacht' aan moet besteed worden en dat de belangen van het kind de eerste overweging (artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag) en de essentiële overweging (artikel 24.2 van het Handvest) moeten zijn bij elke beslissing die gevolgen heeft voor het kind, dat de stereotiepe motivering in verband met de kinderen in feite de vijfde overweging is, dat er op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de looptijd van hun studies (inmiddels zes jaar), dat er in dat kader op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de in het administratief dossier aanwezige aanvraag 9bis en de daarin naar voren gebrachte argumenten en stukken zoals specifieke verklaringen van de directeur, zorgcoördinator en pedagogisch verantwoordelijke van de school van de kinderen, dat er geen rekening is gehouden met de leeftijd van de kinderen (17 jaar, 15 jaar), wat om pedagogische redenen belangrijke scharnierjaren zijn in het leven van kinderen, dat de artikels 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag die het recht op onderwijs vestigen om dit 'geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken' en met als doel 'een zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en vermogens' niet worden gerespecteerd en dat de schoolcarrière van een kind van 17 jaar, respectievelijk 15 jaar afbreken voor een periode van zes maanden tot een jaar in strijd met vermelde rechten is.

2.23. Waar de verzoekende partij verwijst naar de specifieke overwegingen over het belang van de minderjarige kinderen in het arrest nr. 167 409 van de Raad van 11 mei 2016, merkt de Raad vooreerst op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.24. Wat de schending van de aangevoerde rechtsbepalingen betreft, merkt de Raad verder op wat volgt.

De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve volgens de Raad van State een directe werking worden onzegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van de artikelen 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554) en haar betoog dat de artikels 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag die het recht op onderwijs vestigen om dit 'geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken' en met als doel 'een zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en vermogens' niet worden gerespecteerd, is in die zin dan ook niet dienstig. Waar de verzoekende partij in dit verband verwijst naar rechtspraak van de Raad en stelt dat de directe werking van het Kinderrechtenverdrag *juncto* artikel 51 van het Handvest is erkend, dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht, kan de Raad slechts vaststellen dat de rechtspraak van de Raad van State als cassatierechter primeert.

De Raad wijst er verder op dat de Raad van State over artikel 22bis van de Grondwet heeft gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partij kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52- 0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten "*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*", waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

Artikel 24.2 van het Handvest luidt als volgt:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: *“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”*. In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de Terugkeerrichtlijn. De Raad neemt aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel gericht tegen de verzoekende partij ook de belangen van haar minderjarige kinderen beïnvloedt, te meer gelet op het feit dat ook de twee minderjarige kinderen het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, derwijze dat de gemachtigde bij het treffen van deze maatregel ertoe was gehouden om het hoger belang van het kind in rekening te nemen.

2.25. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat er bijzondere aandacht aan het hoger belang van het kind moet besteed worden en dat de belangen van het kind de essentiële overweging moeten zijn bij elke beslissing die gevolgen heeft voor het kind.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het hoger belang van de kinderen in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat werd toegelicht in punt 2.16., als volgt in rekening heeft genomen:

“Het hoger belang van het kind : De minderjarige kinderen kunnen samen met hun ouders naar het land van herkomst reizen om zich in orde te stellen met de vreemdelingenwetgeving.”

Waar de verzoekende partij stelt dat de overweging niet uitgaat van de vereiste dat het hoger belang van het kind zeer belangrijk is, laat zij na dit concreet aannemelijk te maken.

De verzoekende partij stelt verder dat dit motief niet afdoende is om de belangen van de kinderen te beoordelen, dat het gegeven motief louter formeel en stereotiep is omdat er nu eenmaal een motief moet zijn, maar niet afdoende is op basis van de wettelijke vereisten inzake de belangen van het kind.

De Raad herhaalt vooreerst dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

De verzoekende partij voert aan dat zij onder rubriek ‘3. In België schoolgaande kinderen’, met betrekking tot de twee kinderen specifieke argumenten had aangehaald in de aanvraag 9bis, en deze met stukken heeft gestaafd, dat zij tevens in de aanvraag onder punt B van de rubriek ontvankelijkheid een afzonderlijke argumentatie had ontwikkeld: *‘In rekening brengen van het geheel van omstandigheden en het belang van het kind.’*, dat deze gegevens in het administratief dossier aanwezig zijn en dat de beslissing niet motiveert met betrekking tot de concrete elementen die door haar voor haar kinderen werden ontwikkeld.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de haar betekende beslissing van 24 november 2022 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom het hoger belang van de kinderen volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op het hoger belang van de kinderen reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, daarin begrepen in het licht van het hoger belang van het kind, met name in het kader van de beslissing genomen op 24 november 2022 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 21 april 2021. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 287 916 van 21 april 2023. De verzoekende partij brengt met het betoog in onderhavig verzoekschrift ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 21 april 2021. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het hoger belang van de kinderen reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen die betrekking hebben op het hoger belang van de kinderen nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de beoordeling van deze omstandigheid verschillend zou zijn in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enerzijds en in het kader van het afleveren van een bevel anderzijds. In beide gevallen gaat het immers om het afwegen van het hoger belang van de kinderen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven. Het betoog van de verzoekende partij dat de beslissing die in het kader van het bevel met betrekking tot de kinderen wordt gegeven op geen enkele wijze rekening houdt met de vereiste om de belangen van het kind als eerste overweging te nemen en deze belangen ook concreet te onderzoeken op basis van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, het Handvest en de Grondwet, dat het duidelijk is dat het bevel dit niet doet, dat de beslissing niet motiveert met betrekking tot de concrete elementen die door haar voor haar kinderen werden ontwikkeld, noch op basis van de aan het kind toegekende rechten in het Kinderrechtenverdrag, het Handvest en de Grondwet, is dan ook niet dienstig.

De beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard werd één dag voor de thans bestreden beslissing en door dezelfde gemachtigde genomen. *In casu* blijkt dat met de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de bestreden beslissing nogmaals moest motiveren met betrekking tot de concrete elementen die door haar voor haar kinderen werden ontwikkeld.

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat de stereotiepe motivering in verband met de kinderen in feite de vijfde overweging is, dat er op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de looptijd van hun studies (inmiddels zes jaar), dat er in dat kader op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de in de in het administratief aanwezige aanvraag 9*bis* en de daarin naar voor gebrachte argumenten en stukken zoals specifieke verklaringen van de directeur, zorgcoördinator en pedagogisch verantwoordelijke van de school van de kinderen, dat er geen rekening is gehouden met de leeftijd van de kinderen (17 jaar, 15 jaar), wat om pedagogische redenen belangrijke scharnierjaren zijn in het leven van kinderen en dat de schoolcarrière van een kind van 17 jaar, respectievelijk 15 jaar afbreken voor een periode van zes maanden tot een jaar in strijd met vermelde rechten is, herhaalt zij in wezen de kritiek die reeds uiteengezet werd in het beroep bij de Raad gericht tegen de beslissing van 24 november 2022 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad herhaalt dat voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing geenszins het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep zodat een betoog hieromtrent niet dienstig is. Daarnaast herhaalt de Raad nogmaals dat hij bij arrest nr. 287 916 van 21 april 2023 het beroep tegen voormelde beslissing heeft verworpen. Gezien voornoemde kritiek voornamelijk gericht is tegen de beslissing van 24 november 2022 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en een herhaling vormt van haar kritiek naar voren gebracht in het beroep tegen voormelde beslissing, kan dan ook dienstig verwezen worden naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in voormeld arrest van de Raad nr. 287 916 van 21 april 2023.

2.26. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing de rechten en belangen van de minderjarige kinderen schendt noch dat het gegeven motief niet afdoende is om de belangen van de kinderen te beoordelen of niet afdoende is op basis van de wettelijke vereisten inzake de belangen van het kind.

Een schending van artikel 24.2 van het Handvest blijkt aldus niet.

2.27. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.28. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER